

အောင်မြင်
မြတ်နိုးစွာ

မြတ်နိုးစွာ

မျက်နှာ လှူ ခြင်း လုပ် ပြု

အခန်း(၁)

"မိဗျိုင်း"

"ဘာလဲ ငထွဋ်... မောရတဲ့ အထဲ"

"တွေ့တယ် မဟုတ်လား နင်တို့ မိန်းမတွေက ဘယ်လောက်ပဲ သက်လုံကောင်းပါတယ် ပြောပြော ငါတို့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ နောက်ကောက်ကျသွားတာချည်းပဲ"

"လျှာရှည်လိုက်တာ"

ငွေဗျိုင်းဖြူက ဟောဟဲထကာ မောဟိုက်စွာပြေးနေသည့်ကြားထဲက အနားမှ ယှဉ်လျက်သား ပြေးနေသော သျှင်ရဲထွဋ်က သခွပ်ပင်က မီးတကျည်ကျည်ဆိုသလို စကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောရင်း အပြေးလိုက်နေသေးသည်။ ။

"နင်တစ်ယောက်တည်း စောစောထပြေးဖို့ ကိုလဲ မိဘတွေ သဘောမတူဘူး ဒီနေရာမှာ လဲ မိန်းမတွေက တပန်းရှုံးတာပဲ"

"ငထွဋ် နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း"

"ပိတ်ဆိုပိတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မရဘူး ငါ့ပါးစပ်ကိုကလဲ စကားပြောဖော်ရှိရင်ကို ပြောချင်နေတာဆိုတော့ ငါရှေ့ကပဲ ပြေးသွားမယ်၊ လူပြတ်တဲ့ နေရာရောက်မှ ငါနင့်ကို တစ်ခေါက်လာပြန်ခေါ်မယ် သွားမယ်"

နော်"

လူပုံနဲ့နဲ့နှင့် ပြေးထွက်သွားသော သျှင်ရဲထွဋ်ပြေးပုံကို နောက်မှ ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ အမှန်တော့ သျှင်ရဲထွဋ်သည် လူပုံနဲ့နဲ့ နေတတ်သည် မှ အပ စိတ်ကတော့ ယောက်ျားစိတ်ဟု ငွေမျိုင်း ဖြူက တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။

ပိုဆိုးသည် က သောကြာသားပီပီ စကားအင်မတန်များ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ စကားပြောသည့်အခါ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေက ပါလာသဖြင့် သူငယ်ချင်းများက သူ့ကိုအခြောက်ဟု စကြ နောက်ကြပြောင် ကြသည် ကိုလည်း သူအရေးမလုပ်သည့်အပြင် ...

"ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သိပ်နူးညံ့ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သွားရင်ကိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်စောင်းသွားကြတာပါ။ အချိန်က စကားပြောပါလိမ့်မယ်ဟာ" ဟု သာ အပြုံးမပျက် အေးအေး ဆေးဆေးပင် သည်းခံနိုင်ခဲ့သည်။ ။

"ဟောဟဲ... ဟောဟဲ"

ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ်ပြေးပြီး ဖားဖိုကြီးပမာ ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်နေခြင်းကို သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရင်း စောင့်နေသော ရှင်ရဲထွဋ်က "ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ"ဟု တမင်အသံထွက်ကာ နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ကောင်စုတ်... ကောင်နာ"

ရှူးရှူးရဲရဲ အသံကြားက လှမ်း၍ မေတ္တာပို့လိုက်သည်။ ။

"မေတ္တာတော် ပို့သတယ်လားဗျာ"

ဇာတ်မင်းသား ဟန်ပန်နှင့်ပြောရင်း အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့ဘေးနေရာ လပ်ကို ပုတ်ပြကာ...

"ထိုင်တော်မူပါဦး ခင်ဗျ နှမငယ် မိမိငယ်များ"

"..... ရူး"

ငွေဗျိုင်းဖြူ စိတ်တိုတိုနှင့် မေတ္တာပို့လိုက်ပြီး သျှင်ရဲထွဋ် ဘေးဝင်ထိုင်ကာ လက်သီးဆုပ်ဖြင့် လည်း လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ။

"ဟာကွာ ... ဣန္ဒြေရရနေစမ်းပါ၊ တော်ကြာ ပတ်ဝန်းကျင်က သမီးရည်းစား စိတ်ကောက် တယ်ထင်နေရင် ငါတို့ ယောက်ျားလေးအတွက် သိပ်နစ်နာတယ် မိဗျိုင်းရဲ့ "

"ကောင်စုတ်နော်"

"စတာပါဟာ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဆိုတဲ့ ဘဝတံတိုင်းတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးရင် နင်နဲ့ ငါ အခုလို အတူတကွ သွားလာဆုံဆည်းခွင့်လေး ရချင်မှ ရတော့မှာ ၊ မိုင်ဖားသားကြီးရဲ့ စီမံကိန်း လမ်းစဉ် အတိုင်း လျှောက်လှမ်းရတော့မှာ မိဗျိုင်းရဲ့ "

"ဘာစီမံကိန်းလဲ"

"မသိဘူး"

"မသိသေးတာများ တွေးပြီး ပူပန်မနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ"

"မပူပါဘူး ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ ငါစဉ်းစားမိတာ ရှိတယ်၊ လူဆိုတာ ဘယ်အခါမှ ဖြစ်သလဲ လို့ "

"ဟ ... အမိဝမ်းက ကျွတ်ကတည်းက လူဖြစ်ပြီပေါ့"

ငွေဗျိုင်းဖြူက သျှင်ရဲထွဋ်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ သျှင်ရဲထွဋ်က ခေါင်း ခါပြီး...

" မဟုတ်ဘူး လူဆိုတာ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးနိုင်ပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုလျှောက်နိုင်မှ လူဖြစ် တယ်လို့ ငါထင်တယ်လေ၊ ခု ငါတို့ က မိဘနှစ် ခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်ရှူနေရတဲ့ ဘဝပဲ ရှိသေးတာ၊ ငါ တို့ လူသား မပီ သသေးဘူးလို့ ပြောလို့ ရှိရင် ပိုမှန်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့ ဟာ ကလေးဘဝပဲ ရှိသေးတာကိုး"

"လာဟာ ... ပြန်ကြရအောင် နောက်ကျနေဦးမယ်"

"အေးပါဟ... ကောက်ညင်းကမစေး ဆန်ကြမ်းကများ စေးရသေး တယ်၊ ငါကနင့်ကို စောင့် နေရတာပါနော် မိဖုရားရဲ့ "

မျက်ထောင့်ကပ်ပြီး ပြောလိုက်သော သျှင်ရဲထွဋ်၏
ကြာမျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုး ကာ...

"သွားစမ်းပါ ရွံလိုက်တာ"

"ကျင့်နေတာပါဟာ"

နှစ်ယောက်သား ခပ်မှန်မှန်ပြေးပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြလေသည် ။ တစ်လ မ်းတည်းသားချင်းလည်း ဖြစ်၊ တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်းသား ချင်းလည်း ဖြစ်သော သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တ တွဲတွဲနှင့် အခင်ဆုံး သူ ငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြလေသည် ။ သို့သော် အသွင်မတူချေ။

သျှင်ရဲထွဋ်က ဆိုကရေးတီး အနုပညာကို ဝါသနာ ထုံသည် ။ ငွေဖျို င်းဖြူက အားကစားလိုက် စားပြီး ကြက်တောင်ရိုက်၊ တင်းနစ်ရိုက်ခြင်း ဌ် ထူးချွန်သူဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၌ တူညီသော အချက်တစ်ချက်ရှိသည် ။

သျှင်ရဲထွဋ်က ကရာ၌ အမောခံနိုင်ပြီး သက်လုံကောင်းစေရန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်၌ အသားပို အဆီ ပိုများ မရှိစေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်

စောစောထပြေးသကဲ့သို့ ငွေဖျိုင်းဖြူကလည်း အားကစား သမား တစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်သော အမောခံ သက်လုံကောင်းစေဖို့ အတွက် စောစောထပြေး သည် ။

ထိုအချက်က သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အလွန်တူညီသောအချက် ဖြစ်သည် ။

"ဒီနေ့ ကျောင်းတက်မှာ လား"

သျှင်ရဲထွဋ် ငွေဖျိုင်းဖြူ အိမ်နားရောက်ကာနီးတွင် မေးလိုက်သည် ။

"မတက်ဘူးလေဟာ ကျောင်းမှာ မှ လူမရှိတော့တာ နင်ရော"

"ငါတော့ ကျောင်းကို ခဏသွားရလိမ့်ဦးမယ်"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"စုံညီပွဲတော် အကအတွက်ဖြစ်မယ် မိဘတွေကိုခေါ်ထားတာဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း မေမေနဲ့ ပဲ သွားရမှာ ပဲ"

"အေးဟာ ဆယ်တန်းဆိုတော့လဲ မိဘတွေ စိုးရိမ်ကြမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နင့်လို ရွှေတံဆိပ်ဆု ရှင်က ဝင်ပြီး မကပေးတော့လည်း ကျောင်းအတွက် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ"

"ဒါတော့ ... ဒါပေါ့ မေမေကတော့ နားလည်ပါတယ်၊ မေမေနားလည်ရင် ဖေဖေ လက်ခံရမှာ ပဲ ပေါ့ဟာ၊ ကိုင်း... ဝင်တော့ .. ဘိုင်.. ဆီးယူတူမောရိုးမောနင်း"

"သွားစမ်းပါ ငါးပိသံနဲ့ "

"ချိစ်မစား ငါးပိစားတော့ ငါးပိသံပဲထွက်မှာ ပေါ့ နှမမိမိငဲ့"

မင်းသားဟန်လုပ်ပြီး ပြောင်ပြကာ လှည့်ပြေးထွက်သွားသော သျှင်ရဲ

ထွဋ်ကိုကြည့်ကာ ပြုံး လိုက်ပြီးမှ ခြံဝန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင် လိုက်လေသည်။ ။

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ ။ သူလည်း အိမ်ထဲအရောက်တွင် ဘာတွေရင်ဆိုင်ရဦးမည် မသိ သေး။ ခက်တာက အမေတွေသည် ဘာကြောင့်များ အဖေတွေကို နိုင်ရသနည်း မသိ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သူသည် အဖေသမီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အမေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ တစ်ပန်းရှုံးနေခြင်းကို ခံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

အခန်း(၂)

"မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်ကြည့်ပြောဦး၊ အားကစားက မလုပ်ရဘူး မပြောပါဘူး .. လုပ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်နဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ရတယ်၊ ဒီနှစ်ဟာ ဘာနှစ်လဲ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံးနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သွားရင် လုပ်ချင်တာလုပ်၊ အဲ ... ရိုးရိုးအောင်လို့ ကတော့ ဘာလုပ်မှာ လဲ မီးဖိုချောင်ပဲသာမှတ်"

ငွေဗိုင်းဖြူသည် မိခင်၏ နံနက်ခင်းတေးသံသာကို မညည်းမညူနားဆင်ရင်း ခေါက်ဆွဲ ပြုတ်နှင့် ကော်ဖီကို ငုံ့လွေး လိုက်လေသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့"

"ဘာဒါပေမဲ့လဲ"

စကားစရုံရှိသေးသည်။ ။ မိခင်၏ မျက်စောင်းက တဝဲဝဲနှင့်။ ဖခင်ကလည်း မလှုပ်၊ သတင်းစာ ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ငုံ့ဖတ်နေလေသည်။ ။ အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း အားမကိုးရ။ ။ အစားကိုသာ ပြီးအောင် စားပြီး လစ်ထွက်ဟန်ဖြင့် ပြင်နေလေသည်။ ။

"မြို့နယ် ဘက်စုံထူးချွန်ပွဲအတွက်တော့ ဖြေရလိမ့်ဦးမယ်"

"ဟဲ့... ဒါကဆယ်တန်းသမားရောပါလို့ လား"

မိခင်လေသံအနည်းငယ် လျှော့သွားသည်။ ။ ဘက်စုံထူးချွန်ဆုဆိုတာ

နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ မိခင်တို့ ခေတ်က လူရည်ချွန်စာမေးပွဲမျိုးနှင့် ညီသ
ည် ဟု မိခင်က သိထားပြီးဖြစ်သည် ။ မနှစ်ကလည်း ထိုဆုကို မြို့နယ်အ
ဆင့် ဒုတိယအထိ သူရခဲ့သည် ။

"ပါတယ် မေမေ၊ မနေ့က ဆရာမ ဖုန်းဆက်တယ် ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ထားတဲ့ သူကတော့ စာရင်း ပေးလိုက်ပြီတဲ့ "

"ဟုတ်လား သူကတော့ သွားလေ့ကျင့်စရာမလိုဘူး မှတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့.. မြို့နယ်အဆင့် ပြိုင်ပွဲရက် အတိအကျ သိတာနဲ့
ဖုန်းလှမ်းဆက်မယ်တဲ့ လေ့ကျင့် ထားနှင့်လို့ ပြောတာပဲ ခရီးမလွန်စေနဲ့
တဲ့ "

ဖခင် သတင်းစာ ဖတ်ပြီးသွားလေပြီ။ ခုမှ အသံထွက်နိုင်သည် ။

"ဖေဖေ ဘာစာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးရဦးမလဲ သမီး"

"ရပါတယ် ဖေဖေ၊ကျောင်းစာကို အဓိကထားပါတယ် အထွေထွေ ဗ
ဟု သုတအတွက်က အိမ် မှာ ဖေဖေဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ တင် လုံ
လောက်ပါတယ်"

"သားကျောင်းသွားတော့မယ် မေမေ၊ ဆလွန်းပဲ သားယူသွားမယ်
နော်"

"အေး အေး ... သားကြီးက အလိုက်သိတယ် ပါဂျဲရိုးကို ညီမလေးအ
တွက် ထားခဲ့တာမဟုတ် လား"

အမေသည် သားဦးကို အချစ်ပိုသော သဘာဝရှိပုံရသည် ။ အစ်ကို
ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမြင် လေသည် ။

"ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ညီမလေး စာမေးပွဲသွားဖြေရင် ဆရာမတွေလဲ

လိုက်ကြဦးမှာ ဆိုတော့ လူဆန့်အောင် ထားခဲ့တာ"

"မေမေသိပါတယ် သားရဲ့ မုန့်ဖိုးလိုသေးသလား သား"

"ရပါတယ် မေမေ မလိုပါဘူး၊ လိုတော့သားတောင်းပါ့မယ်"

ငွေဗျိုင်းဖြူ မိခင်မမြင်အောင် ပခုံးတွန့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်
။ မိခင်လှည့်လာတော့ မျက်နှာပိုးသတ်ကာ ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်လိုက်
သည် ။

"အစားကို ဇိမ်ဆွဲစားမနေနဲ့ စာသွားကျက်တော့"

"ဟုတ်"

ငွေဗျိုင်းဖြူ ကော်ဖီပန်းကန်ချပြီး ပါးစပ်သုတ်ကာ ထမင်းစားခန်းမှ
အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့ လေသည် ။ ထမင်းစားခန်းကို ကျောခိုင်းလိုက်
သည် နှင့် အသက်ရှူဝလင်သွားလေတော့သည် ။

ဘယ်လိုမိခင်မှန်းလည်း မသိ။ သမီးကိုမချစ်ဘဲ သားကိုပိုချစ်ရတယ်
လို့ ဒီလောက်ချစ်စရာ ကောင်းသော သမီးလေးကို။ စာလဲတော် .. တင်း
နစ်နှင့် ကြက်တောင်ချန်ပီယံသမီးလေးကို သူများ မိခင်တွေဆို ဘယ်
လောက်ချစ်လိုက်မလဲလို့ ။ ဖူး... ဖူး...ဖူး...နဲ့ ကို မှုတ်ထားမှာ ။

ခုတော့ သူ့သားကြီးမှ သူ့သားကြီး။ အိမ်မှာ ကတ်ဆက်ပျက်ပျက်၊ တီ
ဗွီပဲပျက်ပျက်၊ အောက် စက်ပဲပျက်ပျက် မီးကြိုးလေးပဲဆင်ဆင်၊ Hotpla
te လေးပဲပျက်ပျက် ပြင်ပေးရုံနှင့် သူ့သားလောက် အသုံးဝင်သော သား
ကောင်းသားမြတ် ကမ္ဘာပေါ်၌ မရှိတော့သည့်အတိုင်း ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်း
ခန်း ဖွင့်၍ မဆုံး။

တော်သေးသည် ။ ကိုကိုက မြှောက်တိုင်းမမြှောက်၊ အေးဆေးစွာ
နေတတ်သည် ။ နည်းပညာ တက္ကသိုလ်တက်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း ကွ

နိဗ္ဗူတာ ဒီဇိုင်းဆရာ လုပ်နေသေးသည်။ နံနက်ဆို ရှစ်နာရီ အိမ်မှ ထွက်ပြီး ညဆယ်နာရီမှ အိမ်ပြန်လာသည်။ ထမင်းဟင်းကို အိမ်ကပင် ချိုင့်နှင့် ပို့ပေးရသည်။ အိမ်၌ လူကုန် ကားကုန် လှုပ်ရှားနေရသည်။

ဖခင်က ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခု၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သိပ်အားရသည် မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရုံး၌ပင် ညအိပ်ရသည် ရှိသေး၏။ အားလုံးထက် အလုပ်အများ ဆုံးမှာ မိခင် ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ရော လက်ရော လူပါ အနားနေတာ ခပ်ရှားရှားပင်။

ဖခင်ရုံးသွားကာနီးလည်း သူပါသည်။ ကိုကိုအပြင်ထွက်ခါနီးလည်း ပါသည်။ မိမိကိုတော့ ပြောမနေပါနဲ့ တော့ စားစား၊ အိပ်အိပ်၊ စာကျက်ကျက်၊ ရေမိုးချိုး၊ ထပြေးပြေးပါသည်။ အဆိုးဆုံး ကတော့ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးမလိမ်းခြင်းကိုပင်။

ထိုအေးစက်စက် စိုစိစိ သနပ်ခါးလိမ်းရမှာ ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန်ကြောက်လန့်သဖြင့် အာခေါင်ခြစ်ပြီး ငိုခဲ့သည် တဲ့။ ထိုစဉ်က သက်သာခဲ့သည်။ အင်မတန်ငယ်သေးသည် ကိုး။

ကျောင်းနေစာအရွယ်ရောက်တော့ သနပ်ခါးနှင့် မျက်ရည်ရောကာ ပျက်သွားသဖြင့် အလျှော့ ပေးခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်ကျော်လာတော့ မရတော့ မိခင်ကြိမ်လုံးထက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ပွစိပွစိ ပြောသံ မခံနိုင်သဖြင့် လက်ငါးချောင်းနှင့်ယူကာ မျက်နှာအနှံ့ တရစပ်ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။

"အရှက် မရှိရင် သွားပေါ့"

ခပ်ကျားကျားမျက်နှာဖြင့်ပင် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းရောက်တော့ ပွတ်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ကျောင်းမှာ ဒေါင်းတောက်အောင် ဆော့ရင်း ပျက်သွားသည် ပေါ့။

အမေနှင့်သမီးကြား ပြဿနာသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက စခဲ့သည်။ ။
အမေ၏ ဝရဇိန်လက် နက်မှာ ပါးစပ်ဖြစ်သည်။ ။ ပါးစပ်သေနတ် တရစ
ပ်ပစ်ခတ်မှုကို နားမခံနိုင်သာဖြင့် ရှေ့တင်၌ အလျှော့ ပေးပြီး ကွယ်ရာ၌
ကိုယ်လုပ်ချင်သလို လုပ်တတ်သောအကျင့်ကို ငွေဖျိုင်းဖြူ ရခဲ့လေပြီ။

"သမီးလေးက ဖြူဖြူမြင့်မြင့်လေးမို့လို့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နူးနူးညံ့ညံ့
လေးဖြစ်အောင် ငွေဖျိုင်း ဖြူ လို့ နာမည်ပေးပါတယ် ခုတော့ ငှက်ကြီးဒုံး
စပ်ဖြစ်နေပြီ စိတ်ပျက်ပါတယ် ဘယ်လို သန္ဓေမှန်း မသိပါဘူး"

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်သံ မကြားစေရန် စာကြည့်ခန်းတံခါးကို မ
သိမသာ ချက်ချလိုက် သည် နှင့် လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်
သွားလေတော့သည်။ ။

မိခင်ဖခင်နှင့် အစ်ကိုတို့ ထံ ရောက်သွားသော အာရုံကိုဖြတ်တောက်
ကာ ကျောင်းစာထဲသို့ အာရုံနှစ်မြုပ် လိုက်လေသည်။ ။

အခန်း(၃)

ဦးအောင်ရွှေသည် သျှင်ရဲထွဋ်ကို မျက်မှောင်ချီ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။
သနပ်ခါးထူထူပိန်းပိန်း လိမ်းလာရုံမက ပါးကွက်ကလည်း ပါသေးသည်
။

"ဟိုကောင်"

"ဗျာ"

သျှင်ရဲထွဋ်ကလည်း မောင်မောင်ခေါ်သည် နှင့် မဗျာဘဲ ဟိုကောင်
ခေါ်သည် နှင့် ဗျာပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။

"လုပ် လာပြီလား ဒီဂန်ဒူးအလုပ်"

"ဟို"

သျှင်ရဲထွဋ် မျက်လုံး ဝေ့ဝဲကာ သူ၏ မှီခိုအားထားရာ
ကယ်တင်ရှင်ကြီးကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ။

"လာပြန်ပြီ ဒီကြာမျက်လုံး ငါဆောင့်ကန်လိုက်ရ"

ဦးအောင်ရွှေကလဲ စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း၊ တကယ်သာကန်မိလျှင်
သူခွေကန် လဲကျသွားနိုင် သည်။ ။ ထိုစဉ် သူ၏ ကယ်တင်ရှင်ကြီးက ထမ
င်းစားခန်းလိုက်ကာကို ဖယ်ရှားကာ ဝင်းပစ္စာ ထွက် ပေါ်လာသည်။ ။

"အို.. ဘယ်နှယ့် အဖေကြီးရယ်၊ ကလေးဘာသာ ကလေးအိမ်မှာ နေ

ရင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေလား၊ ရှင့်ဟာက သားလေးနေစရာမ ရှိအောင် လုပ်နေတာလား၊ ရှင်နဲ့ ရထားတဲ့ သားပါနော် "

"တော်စမ်းပါ စိန်စိန်၊ မင်းကြောင့် ဒီကောင်ပျက်စီးနေတာ၊ ပေး... အိတ်၊ ဟိုကောင် ကားပေါ်တင်လိုက် "

သျှင်ရဲထွဋ်က သိပ်လျင်သည် ။ အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲပြီး ဖခင်၏ ကားပေါ် တင်ပေးပြီး ဖြစ်သွားသည် ။ ဒရိုင်ဘာက ပြုံးစိစိ။ သျှင်ရဲထွဋ် ဖျတ်ကနဲ အိမ်ဘေးမှ ကွေ့ကာနောက်ဖေးဘက်မှ ဝင်လိုက်သည် ။ ဒုတိယအကြိမ် ဖခင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ကို အင်မတန်စိုးရိမ်သည် ။ မျက်ထောင့် နီကြီးနှင့် အကြည့်မခံလို။

"လာ.. ထွဋ်ထွဋ် ကလေးအကြိုက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ထားတယ် "

အိမ်၏ အိမ်ထောင်ဦး ဒေါ်ရွှေစာက ပြောတော့ သျှင်ရဲထွဋ် မျက်နှာပျက်သွားသည် ။

"ဟင်... လေးစာကလဲ ကျွန်တော် အုန်းနို့တို့ ငရုတ်သီးတို့ တက်စာတို့ စားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မျက်နှာမှာ အဖုအပိန့် ထွက်လာလိမ့်မယ် "

"ပြိုင်ပွဲမဝင်ရဘူးဆို ဆရာကြီးအမိန့်ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား "

"ပြိုင်ပွဲတော့ မဝင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စုံညီပွဲတော်မှာ ဂီတပဒေသာပွဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ ကျောင်းအနေနဲ့ မပါပေးလို့ ရမလား၊ ဒီနေ့ နေ့လည်တစ်နာရီ ဆရာမကြီး ခေါ်ထားတယ်လေ မေမေနဲ့ သွားမှာ ၊ ကရဦးမှာ ဗျ .. ကရဦးမှာ "

လက်ကလေးကိုပင် မြှောက်ကာ ချိုးလိုက်ပြီး ပြောလာသည့် သျှင်ရဲထွဋ်ကို မိခင်က ထမင်း စားခန်းသို့ လှမ်းလာရင်းကမှ ရှူမဝသော ကြည့်ချင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဒါတင်မကသေးဘူးလေ သား ဒီနှစ် ဆိုကရေးတီး ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရတဲ့ အကတွေလည်း တီဗွီက လွင့်နေပြီဆိုတော့ သားအလှည့်လာတော့မှာ ၊ ကျွန်တော်က ကချင်နေတာ စုံညီမှာ ကဖို့ ဖေ့ဖေ့ကို ပြော ပေးဦးနော် မေ မေ... နော်လို့ "

ကယ်တင်ရှင်မိခင်ကို ပြေးဖက်ကာ နော်ချင်းထပ်ကာ နွဲ့လိုက်သည် ။

"အေးပါ သားရယ် .. ဖြစ်စေရမှာ ပေါ့"

"မမ... ကလေးက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲမစားဘူးတဲ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"နန်းကြီးသုပ်ပေး... အစပ်လျှော့ပြီး သုပ်ပေးလိုက် ရွှေစာ"

"ပဲမှုန့်သိပ်မထည့်နဲ့ လေစာဆိုတော့ ဗိုက်ပွမှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ အသုပ် ဆိုတော့လဲ စားချင်သား"

"စားချင်ရင်စားပေါ့ ကလေးရဲ့ "

"တကယ့်ပွဲမှာ အဖုအပိန့်တွေနဲ့ ရုပ်ဆိုးတော့ မခံနိုင်ပါဘူး၊ အစားက ဘယ်အချိန်စားစား လေးစာမသေသေးသရွေ့ စားရတာပဲ... ဗျာ"

သျှင်ရဲထွဋ်က ဒေါ်ရွှေစာကို ကလိလိုက်သည် ။

ရွှေစာက...

"အမယ်လေးတော် တစ်သက်လုံးပဲ မီးဖိုချောင်က မထွက်ရတော့မ ယ့်ကိန်းပဲ"

"ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ရပါဘူးတဲ့ ဗျ လေးစာက ဟောဒီလို ဟော ဒီလို နှုတ်ဖျားကလေး လက်ဖျားကလေးနဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ညွှန်ကြားပြီး သားတော်အတွက် ပွဲတော်အုပ်ကို"

အရယ်သန်သော ဒေါ်ရွှေစာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ ။

"တော်ပါတော့ မင်းသားလေးရယ် ရွှေစာကြီး အူတက်သွားပါဦးမယ် ၊ လာသား စား... မေမေ နယ်ပေးမယ်"

သျှင်ရဲထွဋ်၏ ကကြိုးဆင်နေသောလက်ကို အတင်းဆွဲယူကာ ဖက်ပြီး စားပွဲ၌ ထိုင်စေသည်။ ။ ထိုအခါမှ အရယ်ရပ်ပြီး ဒေါ်ရွှေစာသို့အတွက် နန်းကြီးသုပ်ကို ပြင်ဆင်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"ကြက်ဥကာကျက်လေးတော့ သောက်ရမယ်နော်သား"

ဒေါ်ဖိနပ်အတွက် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးချည်းသုံးယောက်မွေးခဲ့ပြီး နောက်ဆယ်နှစ်ခြား ကာ လေးဆယ်စွန်းကာမှ ရခဲ့သော နွားအိုနောက်ကျသား "သားရတနာ"အတွက် ချစ်အားပိုကာ ဖူးဖူးမှုတ်ခဲ့သည်။ ။

သားမျက်နှာမညှိုးစေရ။ လိုတရဖြစ်စေသည်။ ။ သားအတွက်ဆိုလျှင် လေးစားချစ်ခင် အားကိုး တန်ဖိုးထားသည့် ချစ်ခင်ပွန်းကြီးနှင့်ပင် ဖက်သတ်ဖို့ ဝန်မလေးတော့။ သမီးတွေနှင့်တုန်းက ဘာပြ သနာမှ မဖြစ်ခဲ့သော လင်မယား သျှင်ရဲထွဋ်နှင့်ကျမှ တဂျိမ်းဂျိမ်း ရန်ပွဲဆင်နွှဲနေရသည်။ ။

"မေမေ ဖေဖေကို ဒီနေ့ကျောင်းသွားမယ့်အကြောင်း ပြောပြီးပြီလား"

"မပြောရသေးဘူး ကိစ္စမရှိဘူး ညရောက်မှ မေမေပြောမယ်"

"ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါနော်မေမေ၊ တော်ကြာ... ကျောင်းမှာ မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်နေပါဦး မယ်"

"မေမေ သိပါတယ်၊ ငါ့သား မျက်နှာမပျက်စေရပါဘူး မေမေအာမခံ ပါတယ်"

"ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရော"

သျှင်ရဲထွဋ်က စိတ်ချသွားဟန်နှင့် မိခင်နှင့် ဒေါ်ရွှေစာ ကျွေးမွေးသော နံနက်စာကို မြိန်ရည် ယှက်ရည် စားသုံးလေတော့သည်။ ။ မိခင်က ချစ်သား လူချောလူလှကိုကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံးနှင့် တို့ က နန်း ဆိတ်ကနန်းစားရင်း အလိုလိုဝနေတော့လေသည်။ ။

အခန်း(၄)

သျှင်ရဲထွဋ်အတွက် အကြံအစဉ်စေသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချရတော့မည်။

"ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ မေမေ"

"ရတယ် စဉ်းစား... တစ်ရက်နှစ်ရက် မကဘူး တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လည်း ရတယ် တစ်လနှစ်လ ဆိုလဲရတယ် ငါ့ဘက်က မင်းဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီးမှ ပေးရမယ့် အဖြေပဲ၊ မင်းတို့ ဘက်က သာ အဲဒီအချိန် ဘယ်လောက်ပေးနိုင်မှာ လဲ"

ကျောင်းများ ၌ ကျောင်းသားစုံညီပွဲတော်က ဇန်နဝါရီ(၅) ရက်နေ့။ ရန်ကုန်တိုင်း ကျောင်းသား စုံညီပွဲတော်က ဇန်နဝါရီ(၃)ရက်နေ့။ စိန်ရတုပွဲတော်က ဒီဇင်ဘာလကုန်။ ခုနိုဝင်ဘာလကုန်ဆိုတော့ သျှင်ရဲထွဋ်အတွက် အချိန်သိပ်မရ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခြံထဲဆင်း လာပြီးမှ ငွေဖျိုင်းဖြူကို သတိရလိုက်သည် ။ ခြံထဲ၌ ရေလောင်းပေါင်းသင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မာလီအား...

"မေမေ မေးရင် ငွေဖျိုင်းဖြူတို့ အိမ် သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်နော်" ဟု မှာ ပြီး နှစ်ခြိုကျော်ကျော် ရှိ ငွေဖျိုင်းဖြူတို့ အိမ်သို့ထွက်ခဲ့လေသည် ။

ငွေဖျိုင်းဖြူနှင့်သူသည် ဝိုင်းကျူရှင်လည်း အတူဖြစ်သဖြင့် သူကျူရှင်

အားလျှင် ငွေမျိုင်းဖြူ လည်း အားသည် ကို သိထားသဖြင့် သူ့ စိတ်ချလက်ချပင် ငွေမျိုင်းဖြူထံ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ တော်သေး သည် ။

စကားအလွန်များ ပြီး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် အလွန်ပြောသော ငွေမျိုင်းဖြူအမေ အပြင်ထွက် နေသည် နှင့် ကြုံရသဖြင့် သူတို့ အတွက် လွတ်လပ်ခွင့်ရသွားသည်။ ။

"ဟဲ့ မိမျိုင်း ... တခါးဖွင့်ပါဦးဟဲ့"

"ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်.."

စာကြည့်ခန်းကို လက်ကလဲ ခေါက်သေး။ ပါးစပ်နှင့်ကလည်း ဖွင့်လိုက်သေးသည်။ ။ သျှင်ရဲထွဋ် အသံကြောင့် ငွေမျိုင်းဖြူ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။

"ဟဲ့ .. ဘာလဲ စာကျက်နေတာ ဘာလာနှောင့်ယှက်တာလဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်သည်။ ။ သျှင်ရဲထွဋ်မျက်နှာ သနပ်ခါး အဖွေးသား အောက်မှ အနည်းငယ် နီမြန်းနေသည်။ ။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာပုံရသည်။ ။

"လာ.. ထိုင်စမ်းပါဦး ငွေထွဋ်ရယ် နင့်ကြည့်ရတာ၊ ငါ စိတ်ပင်ပန်းလိုက်တာ"

သျှင်ရဲထွဋ်ကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ဆိုဖာဆက်တီ၌ ထိုင်စေသည်။ ။ ပြီးမှ သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်ကာ...

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောတော့"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ဖေဖေပေါ့"

"အန်ကယ် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ငါ့ကို ချောင်ပိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခိုင်းတယ်"

"ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ"

"စိန်ရတနဲ့ စုံညီပွဲတော်မှာ ကမယ်ဆိုရင် ကနိုင်တယ် ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် အမေရီ ကားကို သွားရမယ် ဟိုမှာ ကျောင်းတက်ရမယ်တဲ့ လေ"

ကောင်းသားပဲ ငါဆိုရင် ခုန်ပေါက်ပြီးတော့ကို သွားမှာ "

"ငါ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးဟဲ့ တကတည်း ပြောလို့ တောင်မပြီးသေးဘူး"

"အေး .. အေး.. ဆက်ပြော.. ဆက်ပြော"

ငွေဖျိုင်းဖြူက သျှင်ရဲထွဋ်ကိုတော့ အလျှော့ပေးတတ်သည်။ သျှင်ရဲထွဋ် စိတ်ကောက်ကာ မခေါ်မပြောလုပ်လျှင်ကို မနေတတ်၍ ဖြစ်သည်။ ။ မိခင်ကလည်း သျှင်ရဲထွဋ်နှင့်ပဲ ပေါင်းခိုင်းသည်။ ။

"တကယ်လို့ မကဘူး ဆိုရင်တော့ သဘောပဲတဲ့ လေ။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကျောင်းကို ငါဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြရမလဲ သေချင်စေကို နံနေတာပဲ"

သျှင်ရဲထွဋ် လူပုံနဲ့က အပြောအဆို မိန်းမဆန်ရခြင်းမှာ မိန်းမတွေ ကြားနေရခြင်းကြောင့်ဟု ငွေဖျိုင်းဖြူက နားလည်ထားသည်။ ။ အမေနှင့် အစ်မသုံးယောက်၊ ပြီးတော့ သူ့အားအင်မတန်ချစ်သော နာနီ ဒေါ်ရွှေစာ၊ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ဦးဆိုတော့ မိန်းမ နှစ်ယောက်ကြား နေရသည်။ ။

သူတို့ အပြောအဆို အပြုအမူတွေဟာ သျှင်ရဲထွဋ်ကို ကူးစက်စေသည် ဟု ငွေဖျိုင်းဖြူက မိပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာမကြီးတို့နဲ့တွေ့ပြီးပြီလား"

"မနေ့က သွားတယ်လေ Rehearsal အတွက် တစ်ရက်၊ တစ်ကယ့်ပြိုင်ပွဲအတွက် တစ်ရက်အ ချိန်ပေးရုံပဲ၊ ငါ့ကို သိပ်ငဲ့ညှာပေးတာ၊ ဒါကို ငြင်းလိုက်ရင် ငါမျက်နှာဘယ်နားသွားထားမလဲ။ ကျောင်းအတွက် ဘယ်လိုလုပ် ဂုဏ်ဆောင်ပေးရမလဲ"

ငွေဗျိုင်းဖြူက တစ်ခွတ်ထိုးသမားပီပီ...

"ဘာဖြစ်တာလဲ ကပေါ့.. ယူအက်စ်သွားဖို့ ကိစ္စက နောက်မှ သာ ကတိပေးလိုက်"

"ဟဲ့ ကတိဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးလို့ ဖြစ်မလား၊ ယောက်ျားက တိဆိုတာ ပေးပြီးရင် တည်ရတယ်တဲ့ မိဗျိုင်းရဲ့ နင်တို့ မိန်းမတွေ ဘာသိသလဲ"

ငွေဗျိုင်းဖြူ ပခုံးတွန့်လိုက်သည် ။ သျှင်ရဲထွဋ်ထံမှ ယောက်ျားကတိဆိုတာ စကားက ရယ်စရာ ပင်။

"ဒါဖြင့်လဲ တည်လိုက်ပေါ့"

"နင့်ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဆားမပါတဲ့ ဟင်းလိုပဲ"

"ဘာဆားမပါရမှာ လဲ၊ နင် လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီပဲ မူလတန်းအဆင့်အက ပြိုင်ပွဲမှာ လည်း ရွှေတံဆိပ်ဆုရခဲ့ပြီ၊ နောက်အထက်တန်းအဆင့်မှာ လဲ ရွှေတံဆိပ်ဆုရပြီပဲ ဘာလိုသေးသလဲ"

"ဟဲ့.. ဝါသနာရှင် အဆင့်ကျန်သေးတယ်လေ ဒါမှ ပြည့်စုံမှာ ပေါ့"

"အေး... နင်ကတော့ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေပဲ၊ နေဦး..

ငါစဉ်းစားမိပြီ.. နင်ဇာတ်လဲ မထောင် ဘူးဆိုရင် ဝါသနာရှင်အဆင့်က နင်ဘယ်အချိန်ပြိုင်ပြိုင်ရတာပဲ၊ နင်ဟိုကနေ ခဏတဖြုတ်ပြန် လာပြီး ပြိုင်လဲရတယ်၊ နောင်နှစ်မသွားရသေးခင် ပြိုင်လဲရတယ်၊ ဒီတစ်ချက် နင့်ဘက်က တောင်းဆိုပေါ့၊ ပြီး ရင် အန်ကယ်လ်ဆန္ဒမှန်သမျှ လိုက်လျော မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုသာ နင်ပေးလိုက်"

"ဘုရားရေ သူ့ဆန္ဒမှန်သမျှ အကုန်တော့ မလိုက်လျောနိုင်ပါဘူး ဟို မှာ ပညာသွားသင်မယ်ဆို တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုပဲ လိုက်လျောမယ်"

သျှင်ရဲထွဋ်က စကားအမှားမခံ။

"စကားအဖြစ် ပြောတာပါတဲ့ "

"စကားအဖြစ် ပြောတိုင်းရမလား၊ တော်ကြာ .. ငါ မကြိုက်တဲ့ မိန်းမ ကို ယူဆိုရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ"

"ယူလိုက်ပေါ့"

"အေး .. ဒါဖြင့်ပြီးရော ပြီးတော့မှ နင်ထိုင်ငိုမနေနဲ့ နော်"

"ကောင်စုတ် .. ကောင်နာ"

ငွေဗိုင်းဖြူက မျက်စောင်းထိုးကာ မေတ္တာပို့လိုက်သည် ။ သျှင်ရဲထွဋ် က တဟဲဟဲရယ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

"နင်ပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း မေမေကို စစ်ကူတောင်းပြီး ဖေဖေ ကို တောင်းဆိုရမယ်၊ ကျေးဇူးပဲဟာ သွားတော့မယ် မနက်ဖြန် မနက်မှ ဆုံတော့မယ်"

"ရမလား... ညနေ ကျူရှင်မှာ ဆုံဦးမှာ ပဲ"

"ဪ.. ဟုတ်သားပဲ မေ့လို့ မေ့လို့ .. ဘွာဘွာ"

ပြောပြောဆိုဆို ထပြန်သွားသော သျှင်ရဲထွဋ် နောက်ကျောကိုကြည့်
ရင်း ငွေဗိုင်းဖြူ သက် ပြင်းသဲ့သဲ့ ချလိုက်မိသည် ။

လူပုံက ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ မိန်းမလျှာဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းစိ
တ်ကတော့ ယောက်ျား စိတ်ထားဖြစ်သည် ဟု သူငယ်ချင်းဘက် အလို
လို မဲပေးနေမိသည် ။
